

Arrest

nr. 287 908 van 21 april 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. MALANDA
Dieudonné Lefèvrestraat 17
1020 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 12 oktober 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 september 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 januari 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 februari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. MALANDA en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Eritrees staatsburger van Tigrinya origine afkomstig uit Asmara. Nadat u in 1997 afstudeerde van school werd u opgeroepen voor het vervullen van uw legerdienst. U heeft deelgenomen aan de oorlog met Ethiopië van 1998 tot 2000. U werd beschuldigd van de dood van drie personen en ging voor een militaire rechtbank moeten verschijnen. Met de hulp van een familielid die kolonel is kon u een internationaal paspoort bekomen. Begin 2002 ontvluchtte u illegaal uw land van herkomst naar Soedan. Per vliegtuig reisde u in het kader van een gezinshereniging met uw nicht naar Italië. U had in Bari een verblijfsdocument o.b.v. een werkcontract die u telkens diende te verlengen. U leerde er uw partner

Habtemariam kennen met wie u twee kinderen heeft. In 2004 verwierf u een nieuw internationaal paspoort op de ambassade van Eritrea. In 2012 was uw internationaal paspoort vervallen en kon u uw verblijfsdocument niet meer verlengen. U diende een verzoek om internationale bescherming en verwierf er in 2012 de vluchtelingenstatus.

In 2008 had u in Bari een bar en restaurant opgericht samen met uw Italiaanse partner Robertino. U ontdekte dat hij banden had met de maffia, de Capriati, en wapens en drugs in jullie zaak onderbracht. In 2012 kocht u hem uit en was de zaak uw eigendom. Sindsdien diende u aan de maffia geld te betalen voor 'bewaking'. Toen de bank u geen lening wou geven diende u geld te lenen bij de maffia, de Savinoti. U leende 15.000€ bij hen maar na een tijdje was dit door de interest die ze aanrekenden al opgelopen tot 25.000€. U had moeilijkheden om dit te betalen en werd met de dood bedreigd door de maffia. In 2016 werd het hoofd van een paard en wat later het hoofd van een varken aan uw deur gelegd als teken dat ze u gingen onthoofden. In dit zelfde jaar werd ook uw auto in brand gestoken. U stuurde uw partner met de twee kinderen, die allen ondertussen de Italiaanse nationaliteit hadden verkregen, naar de U.K. In 2017 werd u beschoten maar raakte u niet verwond. Na deze schietpartij werd u ook nog in 2017 door drie personen aan uw deur in elkaar geslagen ten gevolge waarvan uw voet en hand gebroken was. U kreeg verzorging in een hospitaal maar zei hen dat u de verwondingen had opgelopen bij een ongeluk. U deed in 2017 tweemaal tevergeefs beroep op de politie van Bari. Begin 2018 probeerde u ook naar de U.K. te gaan. Dit lukte u niet. U werd in maart 2018 gevat in België en gedeporteerd naar Italië. U verliet onmiddellijk terug Italië en probeerde naar de U.K. te reizen. U vernam dat uw partner in de U.K. een andere man heeft. Op 23/07/2020 diende u uw verzoek om internationale bescherming in België in. U heeft een kopie van de eerste pagina van uw internationaal paspoort, een in Asmara opgestelde Italiaanse vertaling van uw geboorteakte, een document betreffende uw aankomst in Italië en Italiaanse identiteitsdocumenten m.b.t. tot uw kinderen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980.

Uit de elementen die voorhanden zijn (zie uw verklaringen CGVS p. 5-6, 8), blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Italië. Deze vaststelling wordt door u niet betwist.

Uw advocaat werpt hieromtrent op (CGVS p. 14) dat u weliswaar aangeeft dat u er internationale bescherming heeft verkregen maar dat dit nergens blijkt uit het administratief dossier, dat er geen aanduiding bestaat van deze eerdere verkregen bescherming, en dat men op grond hiervan ook niet kan aannemen dat in geval van uw terugkeer naar Italië u daar nog effectief over bescherming geniet en verdere verblijfsdocumenten zou kunnen krijgen.

Er moet worden opgemerkt dat overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden

geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is.

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Italië, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. 184 897).

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet ook worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C 163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een "bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid" moet worden bereikt, wat slechts het geval is "wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid" [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén “zeer verregaande materiële deprivatie” teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie niét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigden [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Waar u stelt dat u als begunstigde van internationale bescherming in Italië het slachtoffer bent geworden van bijzonder ernstige incidenten met de maffia, moet vooreerst worden opgemerkt dat u niet op overtuigende wijze aantoont dat u, rekening houdend met uw individuele situatie, de nodige ernstige pogingen ondernomen hebt om er uw rechten te doen gelden.

U verklaart hieromtrent (CGVS p. 10) dat toen u een eerste keer klacht wou indienen bij de politie ze zeiden dat het beter was om dit niet te doen, dat u anders binnen één dag dood zou zijn, hetgeen een louter blote bewering is. Wat betreft uw tweede poging om klacht in te dienen verklaart u (CGVS p. 11) dat uw advocaat u zei dat er een procedure is om bescherming aan te vragen en u de namen van uw belagers diende te geven. Eens bij de politie vroegen ze u om alles in detail te vertellen en alle namen te geven, dat u zo bescherming zou krijgen en men u in een andere stad in een beschermde woonplaats zou onderbrengen tot de misdadigers opgepakt waren. U weigerde echter mee te werken omdat u vreesde dat uw problemen dan nog erger zouden worden. Hieromtrent moet worden opgemerkt dat de beschermingsinitiatieven die de autoriteiten ondernemen daadwerkelijk en redelijk moeten zijn, hetgeen in casu blijkt uit de politionele stappen genomen door de Italiaanse instanties. Ze hoeft én kan echter niet absoluut zijn. Het is immers niet redelijk te verwachten dat de bescherming door deze autoriteiten totaal en onafgebroken is en de overheid bescherming biedt tegen elk feit begaan door derden. U heeft aldus nooit een poging ondernomen om bescherming te verkrijgen van de Italiaanse autoriteiten waardoor u met dergelijke handelswijze absoluut niet aantoont dat de Italiaanse overheid, die u internationale bescherming heeft verleend voor uw problemen in uw land van herkomst, onwillig is om u bescherming te verlenen voor uw problemen met de maffia in Bari. Voorts blijkt uit uw verklaringen (CGVS p. 9) dat de Italiaanse autoriteiten na uw vertrek uit Italië ontdekten dat uw zaak door de maffia werd gebruikt als een basis om wapens en drugs te verbergen, dat dit een vertrekpunt was om misdaden te plegen, en dat uw zaak toen door de overheid werd gesloten. Ook hieruit blijkt dat de Italiaanse autoriteiten bereid waren om op te treden tegen de maffiosi die u belaagden.

Ook moet in het licht van hoger genoemd vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Italië geëerbiedigd worden, waaronder het gegeven dat de daar aanwezige autoriteiten in beginsel in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden, redelijkerwijze van u verwacht worden dat u alle mogelijke middelen uitput die het recht in Italië u biedt, evenals dat u dit uitvoerig en omstandig documenteert. U stelt immers (CGVS p. 10-11) dat u in Italië met de dood werd bedreigd door de maffia, dat in 2016 het hoofd van een paard en een varken aan uw deur werd gelegd als teken dat ze u gingen onthoofden, dat toen ook uw auto in brand werd gestoken die werd geblust door de brandweer en waarbij de politie vaststellingen kwam doen, dat u in 2017 werd beschoten, dat u na deze schietpartij door drie personen in elkaar werd geslagen ten gevolge waarvan uw voet en hand gebroken was, dat u hiervoor verzorging kreeg in een hospitaal, en dat u tweemaal - waarvan de laatste keer met de hulp van een advocaat - tevergeefs voor uw problemen met de maffia een beroep heeft gedaan op de politie van Bari. U legt echter géén overtuigende stavingsstukken neer wat betreft deze gebeurtenissen die u naar eigen zeggen te beurt zijn gevallen, noch wat betreft eventuele ernstige

initiatieven die u hierop ondernomen hebt om bescherming af te dwingen. U stelt nochtans (CGVS p. 12) dat u bewijsstukken heeft m.b.t. uw problemen in Italië, zoals documenten die u meenam toen u samen met uw advocaat naar de politie ging, een attest over de brand van uw wagen, en een medisch attest n.a.v. uw gebroken voet en hand, maar dat u geen tijd had om deze mee te nemen en dat ze waarschijnlijk uit uw woning zijn weggegooid, hetgeen een louter blote bewering en veronderstelling is. Gevraagd of u geen contact kan opnemen met uw advocaat in Italië of met het hospitaal waar u behandeld werd, om een kopie van documenten te bekomen, verklaart u dat u dit niet wil doen omdat u niet wil dat de maffia weet waar u bent. Gevraagd hoe de maffia hiervan zou vernemen indien u bv. contact zou nemen met uw Italiaanse advocaat, stelt u dat uw ex-vennoot Robertino uw advocaat kent en dat ze misschien nog contact hebben, en dat uw advocaat werkte voor de Capriati. Gevraagd waarop u zich baseert om dit laatste te stellen, verklaart u dat toen u naar de politie was geweest onmiddellijk werd bedreigd, en dat misschien iemand van de politie of uw advocaat dit aan hen had doorgegeven, hetgeen wederom blote beweringen en veronderstellingen zijn. Het ontbreken van ieder begin van bewijs betreffende de problemen die u zou gekend hebben in Italië, terwijl dit redelijkerwijze kan verwacht worden, plaatst een wezenlijke kanttekening bij de waarachtigheid, minstens de ernst van de feiten die u inroept.

Waar uw advocaat (CGVS p. 14) zich beperkt tot een algemene verwijzing dat NGO's vaak aanklaarten dat de situatie in Italië erbarmelijk is, volstaat dit niet om het vermoeden met betrekking tot de eerbiediging van uw grondrechten en aanwezigheid van een effectieve en gelijkwaardige bescherming te weerleggen. U maakt - buiten uw verwijzing naar de maffia - géén melding van concrete, soortgelijke incidenten die u persoonlijk te beurt zijn gevallen als begunstigde van internationale bescherming, laat staan van het gegeven dat u zich als gevolg hiervan zou hebben moeten wenden tot de daar aanwezige autoriteiten. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij terugkeer.

De door u voorgelegde documenten (uw internationaal paspoort, een in Asmara opgestelde Italiaanse vertaling van uw geboorteakte, een document betreffende uw aankomst in Italië en Italiaanse identiteitsdocumenten m.b.t. tot uw kinderen) bevatten identiteitsgegevens die niet worden betwist maar bovenstaande vaststellingen niet in een ander daglicht kunnen plaatsen.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Italië geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend Italië en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Eritrea."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert de schending aan van:

"- Artikel 1(A)(2) van het Internationaal Verdrag betreffende het statuut van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28.07.1951;

- Artikel 3 van het Europees verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna "EVRM");

- De artikelen 48/3 tot 48/7, 48/9, en 62 van de wet van 15.12.1980;

- Artikel 57/6, §3 van de wet van 15.12.1980;

- Het algemeen rechtsbeginsel van zorgvuldigheid;"

2.2. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom het voorliggend verzoek om internationale bescherming al dan niet ontvankelijk is ingevolge de verkregen internationale beschermingsstatus in een andere EU-lidstaat.

De uitvoerige opsomming van wetsbepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid.

2.3. Artikel 57/6, § 3, 3°, van de Vreemdelingenwet bepaalt: *“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer : [...]*

3° de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie”.

De parlementaire voorbereiding van artikel 57/6, § 3, 3°, van de Vreemdelingenwet stelt het volgende: *“Paragraaf 3, 3° heeft betrekking op de niet-ontvankelijkheid van een verzoek wanneer de verzoeker reeds in een andere EU-lidstaat de vluchtelingenstatus heeft verkregen of, bij uitbreiding, de subsidiaire beschermingsstatus. Reeds voorafgaandelijk aan dit ontwerp van wet kon de Commissaris-generaal, indien de verzoeker al de vluchtelingenstatus had verkregen in een andere EU-lidstaat, het verzoek niet in overweging nemen op basis van artikel 57/6/3 dat door dit ontwerp wordt opgeheven. Omwille van redenen van uniformiteit met de bewoordingen van de richtlijn 2013/32/EU wordt ervoor geopteerd de benaming “niet-inoverwegingname” te vervangen door “niet-ontvankelijkheid” van het verzoek om internationale bescherming. De vaststelling dat het CGVS een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren omdat de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, houdt tevens in dat het CGVS een andere beslissing kan nemen indien blijkt dat de verzoeker aantoonde dat hij niet kan rekenen op die bescherming.” (Parl. St. Kamer, 2016-2017, nr. 54-2548/001, p. 107).*

Deze praktijk is ingegeven door de betrachting om het verzoek om internationale bescherming van zij die reeds in een ander land internationale bescherming bekomen hebben op een meer efficiënte manier te behandelen en secundaire migratiestromen te voorkomen. Het betreft immers verzoeken om internationale bescherming waarvan kan worden vermoed dat de verzoeker geen nood heeft aan internationale bescherming in België precies omdat hij reeds in een ander land internationale bescherming geniet.

Zulks geldt in voorliggend geval, dat betrekking heeft op een situatie waarin verzoeker internationale bescherming geniet in een EU-lidstaat, *in casu* Italië.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker in Italië internationale bescherming toegekend kreeg. Dit wordt door verzoeker niet betwist.

Waar verzoekende partij aanvoert dat volgens het AIDA-rapport van mei 2022 blijkt dat verblijfstitels worden afgeleverd voor een periode van vijf jaar en dat zijn verblijfsvergunning slechts geldig was tot 14 september 2017 en vernieuwingsaanvragen maanden in beslag kunnen nemen en dat er uit publiek beschikbare informatie blijkt dat deze praktijk minstens tot in 2019 aanhield en wellicht nog steeds gangbaar is, die aan het verzoekschrift worden gevoegd, dient er op te worden gewezen dat in dit verband een onderscheid gemaakt moet worden tussen de verleende internationale beschermingsstatus enerzijds en de daaraan gekoppelde verblijfstitel anderzijds. Dit onderscheid vindt immers weerklank in het vigerende EU-acquis, waar de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (verder: de Kwalificatierichtlijn), in de artikelen 13 en 18 alludeert op het verlenen van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus en artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn de modaliteiten van de respectieve verblijfstitels regelt.

Waar de verblijfstitels blijkens artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn in wezen beperkt in de tijd en verlengbaar zijn (zoals overigens ook in België), is zulks in beginsel niet het geval wat betreft de verleende beschermingsstatus die onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en die slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (*cf.* de artikelen 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn). Te dezen brengt de verzoekende partij geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die wijzen op een intrekking of opheffing van de haar verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin. Uit het enkele feit dat zij geen domicilie noch familieleden meer heeft in Italië, kan niet worden afgeleid dat de verzoekende partij er niet langer over internationale bescherming beschikt. Indien de verzoekende partij van mening is dat er een einde zou zijn gesteld aan haar verblijfsstatuut omwille van een afwezigheid, of hiertoe een procedure is opgestart, komt het haar toe om dit op afdoende wijze aan te tonen. Het louter in vraag stellen volstaat niet. Verder liggen er geen stukken voor die er zouden op wijzen dat de verzoekende partij andere stappen heeft genomen om de nodige informatie te bekomen. Aangezien, gelet op het bovenstaande, met reden aangenomen kan worden dat haar internationale beschermingsstatus in Italië nog steeds geldig is, wijst niets er daarenboven op dat de verzoekende partij niet zou kunnen terugkeren

naar Italië en dat zij er de haar verleende bescherming evenals de daaraan verbonden rechten niet zou (kunnen) genieten. Het komt te dezen aan de verzoekende partij toe om, gelet op het gegeven dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zij actueel nog steeds internationale bescherming in Italië geniet, op concrete wijze aan te tonen dat het verkrijgen van geldige verblijfsdocumenten, desgevallend mits het vervullen van een aantal formaliteiten, niet langer tot de mogelijkheden behoort. Verzoekende partij laat evenwel na dergelijk bewijs te leveren. Ze brengt geen op haar persoonlijke situatie toegespitste concrete en dienstige elementen aan waaruit blijkt dat zij, bij het verstrijken van de geldigheid ervan, haar Italiaanse verblijfsdocumenten, en/of andere aan haar internationale beschermingsstatus verbonden documenten, niet zou kunnen verlengen/vernieuwen.

Verzoeker verwijst derhalve weliswaar naar het AIDA-rapport van mei 2022, stellende dat hieruit blijkt dat er problemen kunnen rijzen bij de afgifte van verblijfsvergunning voor statushouders omdat er een geregistreerd woonadres beschikbaar dient te zijn hetgeen sommige personen niet hebben en de verlenging van de verblijfsvergunning geschiedt door het invullen van het daartoe bestemde formulier via het postkantoor en dat men lang tot enkele maanden moet wachten op het resultaat van de aanvraag tot verlenging.

De Raad stelt vast dat verzoeker in het verleden reeds een verblijfsvergunning kreeg uitgereikt, waardoor hij thans niet aannemelijk maakt dat het ontbreken van een vast adres hem ook parten speelt bij de verlenging van zijn verblijfsvergunning. Verzoeker toont niet aan dat hij gelet op zijn verleden niet in de mogelijkheid zou zijn om, voor zover dit ook voor een hernieuwing/verlenging van zijn verblijfsvergunning nodig zou zijn, een vast adres op te kunnen geven. Waar hij aangeeft dat hij in afwachting van de aflevering van een verblijfsdocument in een situatie van serieuze materiële ontbering zal moeten leven, wordt door verzoeker op geen enkele concrete wijze aangetoond.

Het gegeven dat zijn ex-partner en kinderen ondertussen naar het Verenigd Koninkrijk zijn verhuisd wijzigt hieraan niets.

Ook moet er op worden gewezen dat situaties geen zeer verregaande materiële deprivatie met zich meebrengen wanneer verzoeker niet in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling, ook al wordt de situatie gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden (HvJ 19 maart 2019, *“Ibrahim e.a.”*, overweging 91).

In navolging van het arrest Ibrahim waarin het Hof van Justitie zich heeft uitgesproken over de toepassing van artikel 33, lid 2, onder a) van de Procedurerichtlijn brengt de Raad in herinnering dat het Unierecht steunt op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen, zoals is bepaald in artikel 2 van het VEU. Deze premisse impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de in het Handvest erkende grondrechten, met name in de artikelen 1 en 4 van het Handvest, waarin een van de fundamentele waarden van de Unie en haar lidstaten is vastgelegd (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 83; HvJ 19 maart 2019, Jawo, C 163/17, pt. 80; HvJ 5 april 2016, Aranyosi en Caldaru, C-404/15 en C-659/15 PPU, pt. 77 en pt. 87).

Het Hof stelt dat het beginsel van wederzijds vertrouwen in het bijzonder vereist dat elk van de lidstaten, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat alle andere lidstaten het Unierecht en, met name, de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen (HvJ Ibrahim, pt. 84 en HvJ Jawo, C 163/17, pt. 81). Volgens het Hof moet bijgevolg in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van personen die om internationale bescherming verzoeken, in elke lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest, het Verdrag van Genève en het EVRM (HvJ Ibrahim, pt. 85 en HvJ Jawo, C 163/17, pt. 82). Dit is met name het geval bij de toepassing van artikel 33, lid 2, onder a) van de Procedurerichtlijn, dat in het kader van de bij die richtlijn ingevoerde gemeenschappelijke asielprocedure, een uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen vormt. Toch, zo stelt het Hof in de voormelde arresten Ibrahim en Jawo, kan niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt, en dat dus een ernstig risico bestaat dat personen die om internationale bescherming verzoeken, in die lidstaat worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt (HvJ Ibrahim, pt. 86 en HvJ Jawo, pt. 83). Het Hof wijst op de absolute aard van het in artikel 4 van het Handvest opgenomen verbod, dat nauw

verband houdt met de menselijke waardigheid en dat zonder enige mogelijkheid tot afwijking alle vormen van onmenselijke of vernederende behandeling verbiedt. Het Hof stelt dat het niet van belang is of de betrokken persoon een ernstig risico loopt op een dergelijke behandeling op het moment zelf van de (Dublin)overdracht, dan wel tijdens de asielprocedure of na afloop daarvan (HvJ Ibrahim, pt. 87 en HvJ Jawo, pt. 88). Het Unierechtelijk vertrouwensbeginsel betreft dus een weerlegbaar vermoeden.

In het bijzonder heeft het Hof vastgesteld dat, wanneer er gegevens voorhanden zijn die de verzoeker heeft overgelegd om aan te tonen dat er in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend, een dergelijk risico bestaat, op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, moet worden geoordeeld of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken (HvJ Ibrahim, pt. 88 en HvJ Jawo, pt. 90).

Het Hof benadrukte dat dergelijke tekortkomingen alleen dan onder artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM vallen wanneer zij *“een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak”* (HvJ Ibrahim, pt. 89 en HvJ Jawo, pt. 91). Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid wordt volgens het Hof bereikt wanneer een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ Ibrahim, pt. 90 en HvJ Jawo, pt. 92).

Die drempel wordt volgens het Hof niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ Ibrahim, pt. 91 en Jawo, pt. 93). Ook schendingen van bepalingen van hoofdstuk VII van de Kwalificatierichtlijn die niet leiden tot een schending van artikel 4 van het Handvest, beletten de lidstaten niet artikel 33, lid 2, onder a) van de Procedurerichtlijn toe te passen (HvJ Ibrahim, pt. 92).

Uit de bestreden beslissing blijkt dat in voorliggend geval, na een individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan worden vastgesteld dat verzoekende partij niet aantoonde dat haar levensomstandigheden in Italië de vereiste drempel van zwaarwichtigheid zullen bereiken.

Verzoekende partij komt in het verzoekschrift niet verder dan het louter herhalen van reeds afgelegde verklaringen, het verwijzen naar algemene landeninformatie en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van verweerder in de bestreden beslissing. Dit doet evenwel geen afbreuk van aan de motivering in de bestreden beslissing waarin verweerder op pertinente en correcte wijze oordeelde dat:

“Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Waar u stelt dat u als begunstigde van internationale bescherming in Italië het slachtoffer bent geworden van bijzonder ernstige incidenten met de maffia, moet vooreerst worden opgemerkt dat u niet op overtuigende wijze aantoonde dat u, rekening houdend met uw individuele situatie, de nodige ernstige pogingen ondernomen hebt om er uw rechten te doen gelden.

U verklaart hieromtrent (CGVS p. 10) dat toen u een eerste keer klacht wou indienen bij de politie ze zeiden dat het beter was om dit niet te doen, dat u anders binnen één dag dood zou zijn, hetgeen een louter blote bewering is. Wat betreft uw tweede poging om klacht in te dienen verklaart u (CGVS p. 11) dat uw advocaat u zei dat er een procedure is om bescherming aan te vragen en u de namen van uw belagers diende te geven. Eens bij de politie vroegen ze u om alles in detail te vertellen en alle namen te geven, dat u zo bescherming zou krijgen en men u in een andere stad in een beschermde woonplaats zou onderbrengen tot de misdadigers opgepakt waren. U weigerde echter mee te werken omdat u vreesde

dat uw problemen dan nog erger zouden worden. Hieromtrent moet worden opgemerkt dat de beschermingsinitiatieven die de autoriteiten ondernemen daadwerkelijk en redelijk moeten zijn, hetgeen in casu blijkt uit de politionele stappen genomen door de Italiaanse instanties. Ze hoeft én kan echter niet absoluut zijn. Het is immers niet redelijk te verwachten dat de bescherming door deze autoriteiten totaal en onafgebroken is en de overheid bescherming biedt tegen elk feit begaan door derden. U heeft aldus nooit een poging ondernomen om bescherming te verkrijgen van de Italiaanse autoriteiten waardoor u met dergelijke handelswijze absoluut niet aantoonst dat de Italiaanse overheid, die u internationale bescherming heeft verleend voor uw problemen in uw land van herkomst, onwillig is om u bescherming te verlenen voor uw problemen met de maffia in Bari. Voorts blijkt uit uw verklaringen (CGVS p. 9) dat de Italiaanse autoriteiten na uw vertrek uit Italië ontdekten dat uw zaak door de maffia werd gebruikt als een basis om wapens en drugs te verbergen, dat dit een vertrekpunt was om misdaden te plegen, en dat uw zaak toen door de overheid werd gesloten. Ook hieruit blijkt dat de Italiaanse autoriteiten bereid waren om op te treden tegen de maffiosi die u belaagden.

Ook moet in het licht van hoger genoemd vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Italië geëerbiedigd worden, waaronder het gegeven dat de daar aanwezige autoriteiten in beginsel in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden, redelijkerwijze van u verwacht worden dat u alle mogelijke middelen uitput die het recht in Italië u biedt, evenals dat u dit uitvoerig en omstandig documenteert. U stelt immers (CGVS p. 10-11) dat u in Italië met de dood werd bedreigd door de maffia, dat in 2016 het hoofd van een paard en een varken aan uw deur werd gelegd als teken dat ze u gingen onthoofden, dat toen ook uw auto in brand werd gestoken die werd geblust door de brandweer en waarbij de politie vaststellingen kwam doen, dat u in 2017 werd beschoten, dat u na deze schietpartij door drie personen in elkaar werd geslagen ten gevolge waarvan uw voet en hand gebroken was, dat u hiervoor verzorging kreeg in een hospitaal, en dat u tweemaal - waarvan de laatste keer met de hulp van een advocaat - tevergeefs voor uw problemen met de maffia een beroep heeft gedaan op de politie van Bari. U legt echter géén overtuigende stavingsstukken neer wat betreft deze gebeurtenissen die u naar eigen zeggen te beurt zijn gevallen, noch wat betreft eventuele ernstige initiatieven die u hierop ondernomen hebt om bescherming af te dwingen. U stelt nochtans (CGVS p. 12) dat u bewijsstukken heeft m.b.t. uw problemen in Italië, zoals documenten die u meenam toen u samen met uw advocaat naar de politie ging, een attest over de brand van uw wagen, en een medisch attest n.a.v. uw gebroken voet en hand, maar dat u geen tijd had om deze mee te nemen en dat ze waarschijnlijk uit uw woning zijn weggegooid, hetgeen een louter blote bewering en veronderstelling is. Gevraagd of u geen contact kan opnemen met uw advocaat in Italië of met het hospitaal waar u behandeld werd, om een kopie van documenten te bekomen, verklaart u dat u dit niet wil doen omdat u niet wil dat de maffia weet waar u bent. Gevraagd hoe de maffia hiervan zou vernemen indien u bv. contact zou nemen met uw Italiaanse advocaat, stelt u dat uw ex-vennoot Robertino uw advocaat kent en dat ze misschien nog contact hebben, en dat uw advocaat werkte voor de Capriati. Gevraagd waarop u zich baseert om dit laatste te stellen, verklaart u dat toen u naar de politie was geweest onmiddellijk werd bedreigd, en dat misschien iemand van de politie of uw advocaat dit aan hen had doorgegeven, hetgeen wederom blote beweringen en veronderstellingen zijn. Het ontbreken van ieder begin van bewijs betreffende de problemen die u zou gekend hebben in Italië, terwijl dit redelijkerwijze kan verwacht worden, plaatst een wezenlijke kanttekening bij de waarachtigheid, minstens de ernst van de feiten die u inroept.

Waar uw advocaat (CGVS p. 14) zich beperkt tot een algemene verwijzing dat NGO's vaak aanklaarten dat de situatie in Italië erbarmelijk is, volstaat dit niet om het vermoeden met betrekking tot de eerbiediging van uw grondrechten en aanwezigheid van een effectieve en gelijkwaardige bescherming te weerleggen. U maakt - buiten uw verwijzing naar de maffia - géén melding van concrete, soortgelijke incidenten die u persoonlijk te beurt zijn gevallen als begunstigde van internationale bescherming, laat staan van het gegeven dat u zich als gevolg hiervan zou hebben moeten wenden tot de daar aanwezige autoriteiten. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij terugkeer.

De door u voorgelegde documenten (uw internationaal paspoort, een in Asmara opgestelde Italiaanse vertaling van uw geboorteakte, een document betreffende uw aankomst in Italië en Italiaanse identiteitsdocumenten m.b.t. tot uw kinderen) bevatten identiteitsgegevens die niet worden betwist maar bovenstaande vaststellingen niet in een ander daglicht kunnen plaatsen.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Italië geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard."

Verzoekende partij slaagt er met de herhalingen van haar reeds afgelegde verklaringen, het volharden in haar reeds beoordeelde beweringen, het verwijzen naar (landen)informatie en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van verweerder in het verzoekschrift niet in om voorgaande vaststellingen in de bestreden beslissing *in concreto* te weerleggen.

Waar verzoekende partij aangeeft dat de verwerende partij de geloofwaardigheid van verzoekers vrees voor de Italiaanse maffia niet in vraag stelt, gaat zij volstrekt voorbij aan de hoger gedane specifieke vaststelling dat *“Het ontbreken van ieder begin van bewijs betreffende de problemen die u zou gekend hebben in Italië, terwijl dit redelijkerwijze kan verwacht worden, plaatst een wezenlijke kanttekening bij de waarachtigheid, minstens de ernst van de feiten die u inroept.”*

Waar verzoeker erop wijst dat het ontbreken van documentatie geen reden kan zijn om het verzoek af te wijzen, gaat hij er opnieuw aan voorbij dat de bestreden beslissing in hoofdzaak gebaseerd is op gegeven dat verzoeker nooit een poging ondernomen om bescherming te verkrijgen van de Italiaanse autoriteiten waardoor hij niet aantoonde dat de Italiaanse overheid, die hem internationale bescherming heeft verleend voor zijn problemen in zijn land van herkomst, onwillig is om hem bescherming te verlenen voor zijn problemen met de maffia in Bari. Het ontbreken van ieder begin van bewijs betreffende de problemen die verzoeker zou gekend hebben in Italië, terwijl dit redelijkerwijze kan verwacht worden, plaatst een wezenlijke kanttekening bij de waarachtigheid, minstens de ernst van de feiten die hij inroept.

Met de stelling dat zijn Italiaanse advocaat zijn ex-partner kende die lid was van de maffia en dat maffialeden overal contacten hebben en ervan op de hoogte zouden worden gebracht als hij met welke instelling of autoriteit dan in contact zou komen, beperkt verzoeker zich tot louter veronderstellingen en beweringen zonder enige concrete grond. Dat uit informatie toegevoegd aan het verzoekschrift blijkt dat de maffia in België bij de politie en justitie infiltreert plaatst verzoeker de gedane vaststellingen omtrent de gebeurtenissen in Italië niet in een ander daglicht.

Voorts blijkt immers ook uit verzoekers verklaringen dat de Italiaanse autoriteiten na zijn vertrek uit Italië ontdekten dat zijn zaak door de maffia werd gebruikt als een basis om wapens en drugs te verbergen, dat dit een vertrekpunt was om misdaden te plegen, en dat zijn zaak toen door de overheid werd gesloten. Ook hieruit blijkt dat de Italiaanse autoriteiten bereid waren om op te treden tegen de maffiosi die verzoeker belaagden en dat niet elke Italiaanse overheidsinstantie geïnfilteerd is door maffiosi zoals verzoeker wil laten uitschijnen.

Met de verwijzing naar informatie bij het verzoekschrift waaruit blijkt dat een coalitie van rechtse partijen momenteel de meerderheid in het parlement heeft veroverd zodat het overduidelijk is dat de algemene houding ten aanzien van migranten zal verharden, beperkt verzoeker zich opnieuw tot louter veronderstellingen en algemene beweringen.

De Raad benadrukt echter dat verzoekende partij niet aantoonde dat zij bij een terugkeer naar Italië buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen, gelet op de pertinente en correcte vaststellingen over verzoekers persoonlijke omstandigheden in de bestreden beslissing.

Verzoekende partij toont, mede gelet op de hoger gedane vaststellingen, niet *in concreto* aan dat zij in Italië, dit mogelijks met de hulp van de Italiaanse autoriteiten of de in dit land aanwezige hulporganisaties en netwerken, geen toegang zou hebben tot de nodige verblijfsdocumenten, huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg, bescherming en andere sociale rechten.

Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 14 september 2022 de kans kreeg om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Tigrinya en in de aanwezigheid van haar raadsman. Zij werd tijdens dit persoonlijk onderhoud tevens gewezen op de vaststelling dat haar reeds internationale bescherming in Italië was toegekend en kreeg de kans om redenen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Italië. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en

zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. X; RvS 28 november 2006, nr. X). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

De stelling dat verzoeker in geval van terugkeer naar Italië zal blootgesteld worden aan onmenselijke of vernederende behandelingen, is slechts gebaseerd op hypothesen en algemene landeninformatie zonder dat verzoeker *in concreto* aantoont dat hij in een situatie zou belanden die beschouwd kan worden als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM

Gelet op het geheel van wat voorafgaat besluit de Raad dat verzoekende partij geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Italië. Bovenstaande vaststellingen volstaan om het beroep te verwerpen.

2.4. De Raad kan de bestreden beslissing slechts vernietigen om specifieke redenen zoals bepaald in artikel 39/2, § 1, 2° en 3°, van de Vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit wat voorafgaat.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig april tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF